

den første Gang ved en eller anden celebr Sag, Vanskeligheder kunne komme frem.

Deuntzer: Jeg maa maaske begynde med et Par Smaabemærkninger, som jeg gerne vilde have af Vejen. Der er først det flere Gange omtalte Spørgsmaal om, hvorvidt de menige Medlemmer af Krigsretterne og Underofficererne maa sidde ned eller skulle staa op. Det har glædet mig at høre det ærede Medlem for Odense og Forsvarsministeren sige, at de maa sidde ned. Det er kommet en lille Smule vagt frem, men det har dog glædet mig, uagtet jeg som Jurist egentlig skulde være bedrøvet derover, for det er ganske ulovligt. Det staa udtrykkeligt i Krigsretsinstruksen af 1683 § 13 — og der gælder endnu saadanne gode Love fra det Aar —, at de skulle staa op. Tillader man dem at sidde ned, er det smukt, men lovligt er det ikke.

Med Hensyn til Plakaten af 12. April 1791 gjorde Ministeren opmærksom paa, at jeg vist havde begaaet en Fejltagelse. Jeg bemærkede selv, at det var en Bagatel, som jeg ikke lagde Vægt paa. Det vilde ogsaa være en Bagatel, hvis jeg begik en Fejltagelse i den Retning, men der er ingen Fejltagelse begaaet her fra min Side.

Den Brevveksling, Ministeren sigtede til, kan jeg ikke sige, jeg kender andet til, end at jeg ved, at der i Ministerialtidende fra 1883 staa en justitsministeriel Skrivelse, hvori det hedder, at da Straf af Bøder for Politiuorden for militære er bortfalden og afløst af Fængsel, følger deraf, at Plakaten er ophævet. Det er meget unøjagtigt udtrykt, for det følger slet ikke deraf. Maa jeg nævne et Eksempel, som de fleste Medlemmer ville kunne forstaa. Lad os sige, at der er givet en Lov om ægyptisk Øjensyge — som der jo er givet —, der ikke indskrænker sig til at gælde for en bestemt Tid. Denne Lov falder saa ikke bort, fordi der i 100 eller 200 Aar ikke forekommer noget Tilfælde af ægyptisk Øjensyge, den kan komme til at træde i Kraft igen. Paa samme Maade er den nævnte Plakat ikke bortfalden, den bestaar den Dag i Dag, men naturligvis kan den ikke anvendes, naar der ikke forekommer noget Tilfælde, der falder ind under den. Skulde der imidlertid en skønne Dag komme en Lov med en eller anden Bestemmelse, der hjemlede, at man straffede Forbrydelsen paa en saadan Maade, at den faldt ind under Plakaten, er denne ikke ophævet. Jeg vilde kun

rense mig med Hensyn til dette Spørgsmaal, men finder for Resten, at det er en Bagatel, det ikke er værd at tale om.

Jeg er for øvrigt ganske enig med den højtærede Forsvarsminister, for saa vidt som jeg ikke vilde skamme mig ved at sætte nogle Lapper paa en gammel Klædning, men Betingelsen maa rigtignok være, at Lapperne ere af godt Stof og kunne dække Hullerne, ellers synes jeg, man ikke vinder synderligt, og det var i den Henseende, jeg fremsatte en vis Tvivl. Maa jeg tillige bemærke, at jeg har adskillige Gange under denne Diskussion haft det gamle Ord i Tanke, at det bedre er det godes værste Fjende. Man skal tage sig i Agt for — det har den højtærede Forsvarsminister Ret i — at bringe for mange Forslag til Forbedringer ind i Lovforslaget. Det kan ikke nytte noget. Resultatet bliver let, at der ingen Reform kommer frem, og naar man kan faa en Forbedring af ikke ringe Betydning, synes jeg, det er uforvarligt ikke at tage den Reform. Jeg er derfor ganske enig med den højtærede Forsvarsminister i, at man ikke maa drage for mange og navnlig ikke for store ny Spørgsmaal ind. Jeg troede egentlig ogsaa — men man kan jo ikke saa godt selv bedømme det —, at de Enkeltheder, jeg havde draget frem, ikke angik større Ting, end at man med god Villie, og uden at komme til at røre ved store Principper, kunde rette Loven i Overensstemmelse med det af mig fremdragne. Det var derfor ogsaa med Glæde, jeg hørte, at den højtærede Forsvarsminister erklærede sig villig til at tage under velvillig Overvejelse alle Forslag, der — foruden naturligvis at være i sig selv fornuftige — ikke kunde antages at stille sig hindrende i Vejen for Reformens Gennemførelse.

Naar jeg saaledes med Hensyn til Muligheden for at gøre en Sondring mellem de militære Forbrydelser i streng Forstand, som skulde høre under Krigsretten, og de af militære begaaede Forbrydelser, som kunde henlægges under de borgerlige Domstole, har henvist til den Sondring, der gøres i Straffeloven af 7. Maj 1881, var det ikke min Mening — den højtærede Minister maa have misforstaaet mig, eller jeg maa have talt utydeligt —, at man skulde tage denne Straffelov op til Bearbejdelse. Det vilde føre alt for vidt, og saa vilde hele denne Reform naturligvis forsvinde. Min Mening var, at hvis man vil, som det fra alle Sider erkendes, at man vil, gennemføre en Reform og betragte